

[Lone Møller]

Forslaget består af to dele. For det første får kommunen mulighed for at dispensere fra kravet om en visitationsperiode på 14 dage for de unge under 21 år, der på tidspunktet for ansøgning om kontanthjælp har ansøgt om optagelse på en uddannelse: en forlængelse med op til 3 uger. Det vil sige, at der bliver en periode på i alt 5 uger. Det vil primært få betydning for de mange, der i sommerferien ønsker at få hjælp. Det er helt omsonst, at kommunerne skal ofre penge, når disse unge for de flestes vedkommende kommer i gang meget hurtigt. Det ligger ikke i forslaget, at vi opfordrer de unge til at holde sommerferie på det offentlige regning. Det var det, vi debatterede sidst, da vi indførte 14-dages-perioden. Jeg er også overbevist om, at langt de fleste vil finde ud af, at det er en bedre forretning at få et rigtigt feriejob; deres mulighed for indtjening er langt bedre. Men sammenholdt med, hvad vi skal betale, er der faktisk en besparelse på 3 mio. kr., penge, som vi ellers ikke ville få noget for, da de unge hverken bliver mere eller mindre aktive af at skulle modtage et tilbud i deres ventetid mellem den ene og den anden uddannelse.

For det andet får kommunerne mulighed for at fravige visitationsperioden, når den unge er under 25 år, har en forsørgelsespligt over for et barn, og når den unge inden for en begrænset periode har en planlagt uddannelse eller beskæftigelse foran sig. Vi lægger i Socialdemokratiet meget vægt på kravet om, at der skal være udsigt til en ændring i den unges uddannelses- eller beskæftigelsessituation. Der skal være konkrete holdpunkter for en ændring. Ellers skal den unge i gang. Socialkommissionen påviser jo netop, at det er de unge forsørgere, der har de største problemer med at komme i gang, og hvor passivitet er farlig.

Dette element medfører en besparelse på 13 mio. kr., også her penge, som vi ellers skulle give ud uden synderlig effekt.

Begge elementer kan få tilslutning til en hurtig og velvillig udvalgsbehandling. Det er vores opfattelse, at vi på den måde får en vis fleksibilitet i ungdomsydelsen, sådan at vi ikke spilder kræfter på de unge, der alligevel er i gang.

Pia Christmas-Møller (KF):

Som den socialdemokratiske ordfører allerede har sagt, er der her tale om en opfølgning af

vores netop indgåede tillægsaftale til aktive-ringsaftalen fra 1992. Det er som sagt forligsstof, og vi står selvfølgelig fuldt og helt ved det, men det skal ikke være nogen hemmelighed, at det måske ikke lige præcis var det her forslag, vi stod allermost i kø for at få gennemført. Afgørende er imidlertid for os i Det Konservative Folkeparti, at vi har fastholdt det helt grundlæggende princip i ungdomsydelsesordningen, nemlig at alle unge under 25 år skal have et tilbud om aktivitet, når de henvender sig på bistandskontoret for at få hjælp.

Det er samtidig fastholdt, at unge under 21 år skal have tilbudet senest 2 uger efter henvendelsen. Her er der så givet en lille – og jeg understreger: en lille – dispensationsadgang, når der er tale om unge, som har henvendt sig med henblik på at blive optaget på en uddannelsesinstitution, men som endnu ikke har fået et svar. Her kan visitationsperioden udvides med op til 3 uger, således at der sammenlagt maksimalt kan gå 5 uger fra den første henvendelse på bistandskontoret.

Med hensyn til gruppen mellem 21 og 25 år er der fortsat tale om, at visitationsperioden er på 13 uger. Her kan man give en lille dispensation, hvis der er tale om unge med forsørgerforpligtelser, og hvor der i øvrigt er tale om umiddelbar udsigt til normal uddannelse eller beskæftigelse.

Der er altså tale om to små dispensationsmuligheder for kommunerne, og det mener vi er forsvarligt. Vi mener fortsat at kunne sige, at ungdomsydelsesordningens grundlæggende princip om aktivitet i forhold til de unge er fastholdt.

Med disse ord skal jeg anbefale en hurtig udvalgsbehandling.

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg er meget glad for, at vi er enige om at opretholde en visitationsperiode på 2 uger for de 18-20-årige kontanthjælpsmodtagere. Jeg synes, det er vigtigt, at vi stiller krav til de unge, at vi giver dem et tilbud om aktivitet, og at vi i det hele taget gør alt, hvad vi kan, for at give dem de bedste betingelser for senere at kunne komme ud i egentlig beskæftigelse. Samtidig gælder det om at undgå, at unge havner i det passive forsørgelsessystem, for al erfaring viser, at det er svært at bryde ud, når man først har vænnet sig til den passive forsørgelse.